

**LIETUVOS BANKO
PRIEŽIŪROS TARNYBOS
FINANSINIŲ PASLAUGŲ IR RINKŲ PRIEŽIŪROS DEPARTAMENTO
DIREKTORIUS**

**SPRENDIMAS
DĖL X. X. IR ADB „GJENSIDIGE“ GINČO NAGRINĖJIMO**

2020 m. birželio 10 d. Nr. V 2020/(21.27.E-2101)-242-244
Vilnius

Lietuvos bankas gavo X. X. (toliau – pareiškėjas) kreipimąsi, kuriuo pareiškėjas prašė išnagrinėti tarp jo ir ADB „Gjensidige“ (toliau – draudikas) kilusį ginčą.

N u s t a t y t a:

2019 m. balandžio 10 d. įvyko eismo įvykis, kurio metu buvo apgadintas pareiškėjo automobilis (*duomenys neskelbtini*), valst. Nr. (*duomenys neskelbtini*), (toliau – automobilis).

2019 m. balandžio 19 d. pareiškėjas, remdamasis Lietuvos Respublikos transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo įstatymo (toliau – TPVCAPDĮ) 13 straipsnio 1 dalimi, draudikui, apdraudusiam įvykio kaltininko civilinę atsakomybę, pateikė pretenziją dėl eismo įvykio metu pareiškėjo automobiliui padarytos žalos.

2019 m. birželio 3 d. draudikas atliko pareiškėjo automobilio apžiūrą ir sudarė apžiūros aktą (toliau – apžiūros aktas).

2019 m. birželio 4 d. draudikas pareiškėją informavo, kad yra atliekamas įvykio aplinkybių bei apgadinimų, susijusių su įvykiu, tyrimas ir kad apskaičiuotas per eismo įvykį padarytos žalos dydis yra 3 390,97 Eur.

2019 m. birželio 13 d. draudikas pareiškėjui išsiuntė prašymą pateikti papildomą informaciją, t. y. atsakyti į pateiktus klausimus, susijusius su eismo įvykio aplinkybių tikslinimu. Pareiškėjas į paklausimą atsakė 2019 m. birželio 25 d.

2019 m. liepos 1 d. draudikas pareiškėjui išsiuntė pranešimą apie bylos reguliavimą: jame nurodytas apskaičiuotas per eismo įvykį padarytos žalos dydis ir pateikta informacija, kad yra toliau atliekamas įvykio aplinkybių bei apgadinimų, susijusių su įvykiu, tyrimas. Tą pačią dieną draudikas kreipėsi į UAB „Impulsana“, prašydamas įvertinti vairuotojų nurodytas aplinkybes, sugadinimus ir tai, ar esami sugadinimai atitinka nurodytas aplinkybes. UAB „Impulsana“ 2019 m. liepos 12 d. draudikui atsakė, kad, ekspertų vertinimu, po įvykio automobilio sugadinimai atitiko vairuotojų nurodytas aplinkybes.

2019 m. liepos 30 d. draudikas išsiuntė pareiškėjui pranešimą apie bylos reguliavimą, taip pat paprašė pateikti išmokos gavėjo banko sąskaitos rekvizitus ir nurodė laukiantis informacijos apie remonto sąmatą ir sąskaitą.

2019 m. rugpjūčio 8 d. pareiškėjas informavo draudiką, kad automobilis buvo pristatytas į remonto įmonę (*duomenys neskelbtini*) (toliau – remonto įmonė), pastarosios direktorius susisieks su draudiku, kai bus suderinta remonto sąmata, pareiškėjas prašys draudiko leidimo pradėti remontuoti automobilį.

Automobilio remonto sąmata (toliau – sąmata) su remonto įmone buvo suderinta 2019 m. rugpjūčio 27 d., joje nurodyta, kad remonto išlaidos – 11 714,88 Eur.

2019 m. rugsėjo 4 d. draudikas išsiuntė pareiškėjui pranešimą apie bylos reguliavimo eigą, jame nurodė, kad iš remonto įmonės laukia sąskaitos faktūros už atliktus automobilio remonto darbus, ir prašė pateikti išmokos gavėjo atsiskaitomosios sąskaitos rekvizitus.

2019 m. gruodžio 19 d. remonto įmonė draudikui pateikė remonto sąskaitą, joje nurodyta suma – 11 714,88 Eur.

2020 m. sausio 9 d. draudikas tiek pareiškėjui, tiek remonto įmonei pateikė pranešimą apie apskaičiuotą draudimo išmoką, kuriame nurodė, kad apskaičiuota nuostolio

dydis – 11 714,88 Eur, nusidėvėjimas – 31 proc., t. y. 1 224,87 Eur, į remonto įmonės sąskaitą bus pervesta 10 490,01 Eur.

2020 m. sausio 13 d. pareiškėjas draudikui pateikė pretenziją, joje teigė, kad draudikas neviseškai apmokėjo remonto įmonės pateiktą sąskaitą, nors, prieš atliekant remonto darbus, sąmata buvo suderinta. Pareiškėjas nurodė, kad dėl šių aplinkybių negali atsiimti automobilio iš remonto įmonės, ir prašė sumokėti remonto įmonei trūkstantus 1 224,87 Eur.

Atsakyme į pareiškėjo pretenziją draudikas nurodė, kad remonto įmonę pareiškėjas pasirinko savo nuožiūra ir 2019 m. rugsėjo 16 d. su ja pasirašė „Paslaugų atlikimo–apmokėjimo sutartį Nr. (*duomenys neskelbtini*)“ (toliau – sutartis). Draudikas atkreipė dėmesį, kad būtent dėl šios sutarties sąlygų, o ne dėl draudiko veiksmų pareiškėjas negali naudotis savo automobiliu. Draudiko nuomone, dar prieš pradėdama remontą remonto įmonė suprato, kad dėl dalių būklės pagerinimo draudiko mokėtina suma bus sumažinta suma už dalių būklės pagerinimą, kai remontui naudojamos originalios dalys.

Draudiko teigimu, 2019 m. rugpjūčio 27 d. remonto sąmatoje buvo aiškiai nurodyta, kad jeigu automobilis remontuojamas naudojant naujas dalis, bus taikomas 31 proc. dalių nusidėvėjimas (mažinimas dėl būklės pagerinimo), jis turės būti atlygintas užsakovo, t. y. pareiškėjo, lėšomis. Draudikas nurodė, kad informavo apie nusidėvėjimo taikymą ir aiškiai įvardijo dalis, suderinimo citata: „Naujoms originalioms detalėms 1909; 4957; 9129 ir 9393 skiriamas 31 proc. Nusidėvėjimas.“ Įvertinęs tai, kad pareiškėjas sutartį su remonto įmone pasirašė 2019 m. rugsėjo 16 d., t. y. po remonto sąmatos suderinimo ir aiškiai nurodytų remonto sąlygų, draudikas yra tvirtai įsitikinęs, kad per minėtą laikotarpį remonto įmonės atstovas pareiškėjui išaiškino, kokią remonto išlaidų dalį pareiškėjas privalės sumokėti savo lėšomis ir kaip bus atliktas remontas.

Draudikas taip pat pažymėjo, kad, įvertinus automobilio gamybos metus ir variklio galią, dalių nusidėvėjimas apskaičiuojamas vadovaujantis Lietuvos Respublikos susisiekimo ministro ir Lietuvos Respublikos finansų ministro 2000 m. balandžio 17 d. Nr. 120 / 2000 m. balandžio 14 d. įsakymu Nr. 101 patvirtinta Kelių transporto priemonių vertinimo instrukcija (toliau – Instrukcija). Draudikas nurodė, kad 2020 m. sausio 9 d., vadovaudamasis pareiškėjo prašymu, į remonto įmonės sąskaitą pervadė draudimo išmoką, apskaičiuotą pagal pateiktą PVM sąskaitą faktūrą Nr. (*duomenys neskelbtini*), kurią vadovaudamasis sąmatos suderinimo sąlygomis sumažino 1 224,87 Eur dėl naujoms originalioms dalims pritaikyto nusidėvėjimo. Draudikas paaiškino, kad nusidėvėjimas (būklės pagerinimas) buvo apskaičiuotas atsižvelgiant į dalių kainą (su PVM) ir buvo taikomas šioms dalims: galiniam kairės pusės šoninio lango dangteliui, stogo vidiniam skydui, galiniam kairiojo rato guoliui ir galinio kairiojo rato viršutinei svirčiai. Atsižvelgdamas į tai, draudikas mano visiškai atlyginęs nuostolį pagal pateiktą remonto PVM sąskaitą faktūrą Nr. (*duomenys neskelbtini*), todėl neturi pagrindo keisti priimto sprendimo dėl išmokos dydžio.

Pareiškėjas nesutiko su draudiko sprendimu, todėl kreipėsi į Lietuvos banką dėl ginčo nagrinėjimo ir prašė rekomenduoti draudikui pervesti į remonto įmonės sąskaitą papildomus 1 224,87 Eur. Kreipimesi pareiškėjas nurodė manantis, kad draudikas siekė nepagrįstos ekonominės naudos, nes pirmuosiuose pranešimuose nurodė, kad apskaičiuotas žalos dydis yra 3 390,97 Eur, o tai akivaizdžiai neatitiko pareiškėjo patirtų nuostolių, nes vėliau pagal realiai atliktus darbus suderinta remonto suma yra 3,4 karto didesnė nei draudiko siūlyta.

Pareiškėjas nurodė, kad apie draudimo išmokos sumą ir jos skaičiavimo metodiką buvo informuotas tik 2020 m. sausio 29 d. draudiko atsakyme į pareiškėjo pretenziją, ir paaiškino, kad automobilio būklė po remonto nebuvo pagerinta, tik atkurta į iki eismo įykio buvusią padėtį, tačiau dėl neaiškių priežasčių draudikas tinkamai neįvertino aplinkybių ir, pareiškėjo apie tai neinformavęs, apskaičiavo draudimo išmoką, kuri nepadengia visos per eismo įvykį patirtos žalos.

Pareiškėjas atkreipė dėmesį, kad tarp šalių nėra ginčo dėl to, kad per eismo įvykį padarytos žalos dydžio išmoka neviršija TPVCADĮ 11 straipsnyje nustatytų draudimo sumų, todėl yra pagrįsta prielaida teigti, kad visa patirta žala turi būti atlyginta. Pareiškėjas tikina su draudimo bendrove bendradarbiavęs ir teikęs visą reikalingą informaciją ir turimus duomenis, kad būtų tiksliai įvertinta žala ir draudimo išmoka. Taip pat, pareiškėjo teigimu, draudiko priimtas sprendimas neatitinka visiško nuostolių atlyginimo principo, kuris reiškia, kad padaryti nuostoliai turi būti atlyginti visiškai, išskyrus atvejus, kai įstatymai ar sutartis nustato ribotą atsakomybę.

Pareiškėjas atkreipė dėmesį, kad šiuo atveju buvo pažeistas teisingumo principas jo

atžvilgiu, nes jei dėl kito asmens eismo įvykyje padarytos žalos buvo apgadintas pareiškėjui priklausantis automobilis, nėra atlyginama žala, lygi patirtų nuostolių dydžiui. Pareiškėjas pažymėjo, kad niekada nesiekė pagerinti automobilio būklės, o draudikas, neatlygindamas pareiškėjo dokumentais pagrįstų, realiai patirtų nuostolių, siekė ekonominės naudos sau.

Pareiškėjas pažymėjo, kad Lietuvos Respublikos Vyriausybės 2004 m. birželio 23 d. nutarimu Nr. 795 patvirtintų Eismo įvykio metu padarytos žalos administravimo ir draudimo išmokos mokėjimo taisyklių (toliau – Taisyklės) 15 punkte nustatyta, kad žalos dėl turto sugadinimo, kai remontuoti ekonomiškai tikslinga, atlyginimo dydis nustatomas pagal turėtas remonto išlaidas, būtinas atkurti sugadintą turtą ar jo dalių ir (ar) dalių rinkos vertę iki eismo įvykio.

Pareiškėjo teigimu, 2020 m. vasario 17 d. draudikas laiške remonto įmonei nurodė, kad dėl sąmatoje išvardytų darbų ir pasirinktų technologinių procesų ginčo nėra. Tai, pareiškėjo teigimu, reiškia, kad draudikas sutinka, kad automobilis negalėjo būti suremontuotas kitu būdu, o pasirinkti technologiniai procesai buvo būtini, kad automobilis būtų tinkamai suremontuotas. Pasisakydamas dėl naujomis keistų automobilio dalių pareiškėjas detalizavo, kad: „Detalė Nr. 1909 (Galinis kairio šoninio lango dangelis) – technologinio proceso metu, kaip nurodo automobilio gamintojas, yra gadinamas, t. y. sulaužomas, keičiant autoįvykio metu sugadintą detalę Nr. 3485. Atsižvelgiant į išdėstytą, detalė Nr. 1909 nėra pakeista į naują, siekiant pagerinti automobilio būklę, tačiau įdėta atstatant automobilį į būklę buvusią iki autoįvykio. Be minėtos detalės automobilis nebūtų pilnai suremontuotas ir paruoštas eksploatuoti.

Detalė Nr.4957 (Stogo skydas) – *(duomenys neskelbtini)* ne kartą aiškino ADB „Gjensidige“, kad tokio stogo remontavimas nėra įmanomas, o rinkoje nėra naudoto, kurį būtų galima įdėti vietoje sugadinto. Atkreipiu dėmesį į tai, kad automobilis JAGUAR XJ nėra plačiai eksploatuojamas Lietuvoje, tai išskirtinė transporto priemonė, todėl ir dėvėtų dalių pasiūla nėra didelė, o šiuo atveju, net neįmanoma. Mano teiginį pagrindžia ir pačių ADB „Gjensidige“ atlikta ir prie atsakymo į pretenziją pateikta „Darbo su byla istorija“, kurioje nurodyta, kad ADB „Gjensidige“ atliko atsarginės dalies paiešką 2019 m. birželio 4 d., o 2019 m. rugpjūčio 16 d. atliktos dvi atsarginių dalių paieškos. Kaip matyti iš pateiktų dokumentų, ADB „Gjensidige“ nepavyko rasti rinkoje atsarginių dalių, kurios galėtų būti naudojamos remontuojant mano automobilį.

Detalė Nr. 9129 (Galinis kairio rato guolis) ir Detalė Nr. 9393 (Galinė kairė V formos svirtis). Šios dvi detalės yra važiuoklės dalys, kurių rinkoje naudotų sertifikuotų nėra. Lietuvos Respublikos susisiekimo ministro 2014 m. liepos 21 d. įsakymu Nr. 3-300-(E) patvirtintų Motorinių transporto priemonių, priekabų, sugadintų eismo ar kitokio įvykio metu, uždraudimo dalyvauti viešajame eisme ir draudimo panaikinimo tvarkos aprašo 10 punkte numatyta, kad transporto priemonės atkuriamasis remontas įvertinamas atliekiant transporto priemonės techninę ekspertizę. Transporto priemonės valdytojas privalomajai neeilinei techninei apžiūrai kartu su transporto priemone turi pateikti ir transporto priemonių techninės ekspertizės įmonės išduotą pažymą, kurioje būtų nurodyta, kad transporto priemonė yra tinkamai suremontuota ir yra nepavojinga žmonių sveikatai ir saugumui. Lietuvos Respublikos valstybinės kelių transporto inspekcijos prie Susisiekimo ministerijos viršininko 2008 m. gruodžio 23 d. įsakymu Nr. 2B-515 (aktuali redakcija nuo 2018 m. sausio 1 d.) patvirtinto Motorinių transporto priemonių, jų priekabų gamybos ir perdirdimo ir techninės ekspertizės atlikimo tvarkos aprašo 54.2 papunktyje nurodyta, kad privaloma pateikti transporto priemonės atkuriamąjį remontą atlikusios įmonės dokumentą, kuriame būtų patvirtinta, kad transporto priemonė yra tinkamai suremontuota ir žmonių sveikatai bei saugumui nepavojinga. Akivaizdu, kad remonto dirbtuvėms įdėjus naudotas detales, kurios nėra šertifikuotos, įmonė atlikusi remontą, negalėtų patvirtinti, kad transporto priemonė yra suremontuota tinkamai ir žmonių sveikatai bei saugumui nepavojinga, nes tokių duomenų tiesiog neturėtų.“ Šios aplinkybės, pareiškėjo teigimu, pagrindžia, kad nurodytų dalių keitimas naujomis buvo ne automobilio pagerinimas, o būtini veiksmai automobilui akurti į iki eismo įvykio buvusią padėtį.

Pareiškėjas nurodė, kad priešingai, nei teigia draudikas, jis, kaip nukentėjęs trečiasis asmuo, nesirinko kito remonto būdo, t. y. nesirinko varianto dalių, kurios gali būti remontuojamos, keisti naujomis. Draudikas, derindamas sąmatą, nenurodė, kad keičiamas dalis galima remontuoti, sutiko, jog dalių keitimas naujomis yra būtinas, siekiant tinkamai suremontuoti automobilį.

Pareiškėjas nurodė, kad tokios pozicijos laikosi ir Lietuvos Aukščiausiasis Teismas:

„Todėl ir sugadintos transporto priemonės keistinių dalių ir detalių nuvertėjimo dėl eksploataavimo taikymas, jo dydis nustatomas kiekvienoje konkrečioje byloje, o ne taikomas standartizuotu būdu ar automatiškai. <...> Be to, nustatant žalos dydį konkrečioje byloje, pavyzdžiui, gali paaiškėti, kad keičiamos tam tikros dalys ar detalės sugadintoje transporto priemonėje prieš pat eismo įvykį buvo pakeistos naujomis arba aplinkybė, kad rinkoje nėra tokių pat ar panašių dėvėtų dalių ar detalių, kad po remonto transporto priemonė atitiktų techninius aktyvios ir pasyvios saugos reikalavimus, arba jų įsigijimas būtų pernelyg apsunkintas, kas objektyviai lemtų būtinumą siekiant suremontuoti transporto priemonę naudoti naujas dalis ar detales. Teisėjų kolegija atkreipia dėmesį, kad žala dėl transporto priemonės sugadinimo turi apimti išlaidas dėl tokių detalių ir dalių, kurios leistų naudoti transporto priemonę pagal jos paskirtį atitinkant techninius reikalavimus, kaip ji buvo naudojama iki įvykio. Todėl naujų dalių ar detalių naudojimas siekiant suremontuoti transporto priemonę atitiks visiško nuostolių atlyginimo principą, nes nukentėjęs asmuo bus gražintas į tą pačią padėtį, kurioje buvo iki įvykio.¹“

Pareiškėjo teigimu, minėta Lietuvos Aukščiausiojo Teismo nutarties dalis ir pagrindžia jo argumentą, kad tuo atveju, kai rinkoje tokių pat ar panašių dėvėtų dalių nėra, kad po remonto transporto priemonė atitiktų techninius aktyvios ir pasyvios saugos reikalavimus, ekonomiškai nėra naudinga remontuoti dalis, jos gali būti keičiamos naujomis ir nusidėvėjimas tokiu atveju neturi būti skaičiuojamas. Pareiškėjas taip pat atkreipė dėmesį, kad draudikas patvirtino, jog sąmata su remonto įmone baigta derinti 2019 m. rugpjūčio 27 d., o sąskaitoje faktūroje nurodyta suma nesiskiria nuo nurodytos sąmatoje, todėl, įvertinus tai, kad sąmata buvo suderinta, negalima suprasti, kad joje nurodytas atlyginamos žalos dydis nebuvo apskaičiuotas jau įvertinus nusidėvėjimą. Pareiškėjas atkreipė dėmesį, kad elektroniniame laiške, kuriame buvo nurodytos sąmatos derinimo sąlygos, nėra nurodyta, kad nusidėvėjimo suma bus išskaičiuota ateityje, priešingai, sąmata suderinta nurodžius, kad naujoms originalioms detalėms 1909; 4957; 9129 ir 9393 taikomas 31 proc. nusidėvėjimas.

Atsižvelgdamas į tai, kas buvo išdėstyta, pareiškėjas prašė rekomenduoti draudikui pervesti į remonto įmonės sąskaitą papildomą draudimo išmokos dalį – 1 224, 87 Eur.

Pateiktame atsiliepime draudikas Lietuvos bankui nurodė nesutinkantis su pareiškėjo reikalavimu ir prašė jį atmesti kaip nepagrįstą. Draudikas paaiškino, kad, pagal Taisyklių 13 punktą, „Nukentėjusio trečiojo asmens turtui (transporto priemonei ar kitam kilnojamajam ar nekilnojamajam turtui) padarytos žalos dydį nustato atsakingas draudikas ar Biuras, vadovaudamasis atsakingo draudiko ar Biuro įgaliotų asmenų (ekspertų) ir (ar) turto vertintojų ataskaitomis ar išvadomis, įmonės, kurioje remontuojamas sugadintas turtas, pateiktais šio turto remonto išlaidų skaičiavimais ir (ar) atsižvelgdamas į įmonės, kuri turi teisę remontuoti sugadintą turtą, pateiktus šio turto remonto išlaidų skaičiavimus ar remonto išlaidų pagrindimo dokumentus, taip pat į nukentėjusio trečiojo asmens pateiktus žalos dydį įrodančius dokumentus.“ Taisyklės taip pat nurodyta, kad draudimo išmokos mokėjimo būdą atsakingas draudikas ar Biuras derina su nukentėjusiu trečiuoju asmeniu, o tuo atveju, jeigu sugadintas turtas remontuojamas, draudimo išmoka nukentėjusio trečiojo asmens pageidavimu pervedama tiesiogiai turtą remontavusiai įmonei ar į nukentėjusio trečiojo asmens nurodytą jo ar kito asmens sąskaitą banke (Taisyklių 41 punktą ir 42.2.3 papunktis).

Draudiko teigimu, kadangi pareiškėjas nesutiko su apskaičiuotos išmokos dydžiu, draudikas pareiškėjui pasiūlė kreiptis į remonto įmones, su kuriomis bendradarbiauja, tačiau pareiškėjas pats pasirinko remonto įmonę, su kuria draudikas neturi bendradarbiavimo sutarties. Draudikas nurodė, kad pareiškėjas su savo pasirinkta įmone savarankiškai aptarė transporto priemonės remonto darbų mastą, terminus ir atsiskaitymo būdą, ir pabrėžė, kad bederinant sąmatą remonto įmonei draudiko atstovai ne kartą aiškino, kad, vadovaujantis Instrukcijos ir TPVCADĮ nuostatomis, keičiamoms naujoms originalioms dalims bus taikomas nusidėvėjimas.

Draudikas paaiškino, kad pareiškėjas su remonto įmone dvišalę paslaugų atlikimo ir apmokėjimo sutartį sudarė laisva valia ir abipusiu susitarimu. Remonto įmonė, be draudiko pritarimo, pati pasirinko remonto technologiją, keičiamų detalių tipą (naudotos ar naujos). Draudikas paaiškino, kad patvirtino remonto įmonės pasirinktą remonto technologiją, tačiau nurodė žalos atlyginimo sąlygas, t. y. kad sąmata bus suderinta, tačiau naujoms originalioms

¹ Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2019 m. liepos 5 d. nutartis civilinėje byloje Nr. e3K-3-240-1075/2019

detalėms (pozicijos 1909; 4957; 9129 ir 9393 (numeracija pagal remonto sąmatą ir derinimą)) bus taikomas 31 proc. nusidėvėjimas, ir paaiškino, kad nusidėvėjimas dalims taikomas ir apskaičiuojamas vadovaujantis Instrukcija.

Atsakydamas į pareiškėjo teiginius, kad remonto įmonė negalėjo automobilio remontui įsigyti naudotų dalių, draudikas pateikė nuorodas į interneto svetaines, iš kurių, draudiko teigimu, matyti, kad naudotos dalys rinkoje yra prieinamos ir jas galima įsigyti².

Draudikas teigia tinkamai ir laiku įvykdęs visas privalomas žalos reguliavimo procedūras ir išmokėjęs draudimo išmoką. Draudikas taip pat pažymėjo, kad pareiškėjui nebuvo jokių apribojimų pasirinkti remonto įmonę, o remonto įmonei – remonto technologiją. Visos pateiktos sąmatos buvo suderintos per protingą laiką, tai neturėjo įtakos remonto atlikimo terminui.

Draudiko teigimu, 2019 m. rugpjūčio 27 d. buvo galutinai suderinta remonto sąmata, o elektroniname laiške, kuriuo buvo patvirtinta sąmata, buvo akcentuotas faktas, kad, jeigu remontuojant bus naudojamos originalios naujos dalys, bus taikomas 31 proc. dalių nusidėvėjimas (mažinimas dėl būklės pagerinimo), jis turės būti apmokėtas pareiškėjo lėšomis. Draudikas paaiškino, kad nusidėvėjimo procentas apskaičiuojamas vertinant automobilio gamybos metus ir variklio galią, kaip tai numatyta Instrukcijoje. Draudikas nurodė, kad nusidėvėjimas apskaičiuotas atsižvelgiant į šių dalių kainą (su PVM): galinio kairės pusės šoninio lango dangtelio, stogo vidinio skydo, galinio kairiojo rato guolio ir galinio kairiojo rato viršutinės svirties. Bendra mažinimo dėl nusidėvėjimo (būklės pagerinimo) suma – 1 224, 87 Eur. Draudikas pažymėjo, kad bederinant sąmatą remonto įmonė ne kartą buvo informuota apie taikomą nusidėvėjimą, todėl akivaizdu, kad draudikas laikėsi tos pačios pozicijos dėl nusidėvėjimo taikymo. Vertinant tai, kad sutartį su pasirinkta remonto įmone pareiškėjas pasirašė 2019 m. rugsėjo 16 d., t. y. jau suderinus remonto sąmatą ir aiškiai nurodžius remonto sąlygas, draudikas turėjo pagrindą manyti, kad sutarties šalys susitarė dėl likusios sumos, kuri susidarė dėl nusidėvėjimo taikymo, atlyginimo.

Draudikas atkreipė dėmesį, kad, siekdamas objektyviai ir taikiai išspręsti kilusias problemas ir suderinti remonto mastą, kad kuo skubiau būtų suremontuotas automobilis ir pareiškėjas galėtų juo naudotis, sutiko su daugeliu išlygų, tarp jų galinio sparno ir durų keitimu, nors šios dalys buvo prieš tai apgadintos ir netinkamai suremontuotos. Priėmus minėtą kompromisinį sprendimą iš esmės buvo pagerinta automobilio būklė, nes buvo pašalintos pirmiau nekokybiškai atlikto remonto pasekmės.

Atsižvelgdamas į tai, kas išdėstyta, ir vadovaudamasis CK 6.251 straipsnyje įtvirtintu visiško nuostolių atlyginimo principu ir CK 6.38 straipsnio 3 dalyje nustatytu prievolių vykdymo ekonomiškiausiu būdu reikalavimu, draudikas nurodė manantis, kad pasirinktas nuostolio dydžio apskaičiavimo būdas atitinka teisės aktuose įtvirtintas tikslios žalos nustatymo taisykles, o pareiškėjui eismo įvykio metu padaryta žala yra visiškai atlyginta, todėl prašė pareiškėjo reikalavimą atmesti kaip nepagrįstą.

K o n s t a t u o j a m a :

Vadovaujantis Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių, patvirtintų Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimu Nr. 03-23, 45 punktu, vartojimo ginčai Lietuvos banke nagrinėjami laikantis rungimosi, ginčų nagrinėjimo operatyvumo, koncentracijos, ekonomiškumo ir bendradarbiavimo principų. Nagrinėdamas ginčą Lietuvos bankas atlieka pateiktų įrodymų vertinimą ir jo pagrindu priimamas sprendimas.

Atsižvelgiant į ginčo šalių nurodytas aplinkybes, darytina išvada, kad šalių ginčas kilo dėl pareiškėjo reikalavimo išmokėti papildomą 1 224,87 Eur draudimo išmoką, nes naujoms originalioms automobilio dalims buvo pritaikytas nusidėvėjimas.

Transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomasis draudimas reguliuojamas TPVCAPDĮ ir jo įgyvendinamųjų teisės aktų (Taisyklės ir kt.) nuostatomis. TPVCAPDĮ 2 straipsnio 3 dalyje įtvirtinta, kad draudžiamasis eismo įvykis – eismo įvykis, kuriam įvykus pagal šį įstatymą turi būti išmokama draudimo išmoka, kuri pagal 2 straipsnio 2 dalį apibrėžiama kaip draudiko ar Lietuvos transporto draudikų biuro (toliau – Biuras) mokama nukentėjusiam trečiajam asmeniui pinigų suma arba kita sutarta išmokos mokėjimo

² <https://www.xdalys.lt/en/car-jaguar-xj?year=2011>
https://autoplius.lt/skelbimai/autodalys/lengvuju-dalys?make_date_from=2010&make_date_to=&engine_capacity_from=&engine_capacity_to=&category_id=42&make_id=79&model_id=11326&cats_list=1&cats%5B1%5D=&slit=1097716161

forma, skirta žalai asmeniui, turtui ir (ar) neturtinei žalai atlyginti. Pagal TPVCAPDĮ 2 straipsnio 5 dalį, eismo įvykio žala laikoma per eismo įvykį padaryta žala nukentėjusio trečiojo asmens turtui, nukentėjusiam trečiajam asmeniui ir (ar) neturtinė žala arba žala, kuri atsirado vėliau kaip eismo įvykio padarinys, o pagal 2 straipsnio 23 dalį, žala nukentėjusio asmens turtui – nukentėjusio trečiojo asmens turtui padaryta žala, kurios dydis nustatomas įstatymų nustatyta tvarka.

Taisyklių 6 punkte įtvirtinta, kad eismo įvykio metu padarytos žalos dydis ir nukentėjusiems tretiesiems asmenims mokėtinos draudimo išmokos dydis nustatomas vadovaujantis Lietuvos Respublikos civiliniu kodeksu, TPVCAPDĮ, kitų teisės aktų nuostatomis ir atsižvelgiant į eismo įvykio dalyvių kaltės laipsnį dėl eismo įvykio, draudimo įmonės, apdraudusios atsakingo už padarytą žalą asmens civilinę atsakomybę, ar Biuro įgaliotų asmenų (paskirtų ekspertų) ataskaitas ar išvadas dėl žalos, nukentėjusio trečiojo asmens, apdraustojo pateiktus dokumentus dėl žalos, eismo įvykio aplinkybių ir eismo įvykio dalyvių atsakomybės, kitų šiose Taisyklėse nurodytų asmenų pateiktus dokumentus, leidžiančius nustatyti eismo įvykio aplinkybes ir padarytos žalos dydį.

TPVCAPDĮ 15 straipsnio 3 dalyje yra įtvirtinta žalos dydžio nustatymo taisyklė: turtui padarytos žalos dydį nustato atsakingas draudikas, o TPVCAPDĮ 17 straipsnyje nurodytais atvejais – Biuras, vadovaudamasis įgaliotų asmenų ir (ar) turto vertintojų ataskaitomis ir dokumentais, įrodančiais padarytos žalos aplinkybes, faktą ir dydį. Šią nuostatą atkartoja ir Taisyklių 13 punktas. Pagal Taisyklių 15 punktą, žalos dėl turto sugadinimo, kai jį remontuoti ekonomiškai tikslinga, atlyginimo dydis nustatomas pagal turėtas remonto išlaidas, būtinas atkurti sugadintą turtą ar jo detalių ir (ar) dalių rinkos vertę iki eismo įvykio. Jeigu nukentėjęs trečiasis asmuo turto neremontuoja, atlyginamos apskaičiuotos būtinos turto remonto išlaidos (be PVM) atkurti sugadintą turtą ar jo detalių ir (ar) dalių rinkos vertę iki eismo įvykio. Būtinas remonto išlaidas sudaro remonto darbų vertė, dažymo darbų vertė, keičiamų dalių vertė (*nuvertinant dalis dėl nusidėvėjimo*), dažymo medžiagų vertė ir papildomos išlaidos (transportavimo, saugojimo, techninės ekspertizės ir kitos išlaidos). Būtinos remonto išlaidos apskaičiuojamos pagal vidutinius darbų ir keičiamų detalių ir (ar) dalių įkainius, atitinkančius technologijos lygį, vadovaujantis rekomenduojamais laiko normatyvais. TPVCAPDĮ 19 straipsnio 6 dalyje nustatyta, kad atsakingas draudikas moka per eismo įvykį nukentėjusiam trečiajam asmeniui tik įrodymais pagrįstos per eismo įvykį padarytos žalos dydžio draudimo išmoką, neviršijančią šio įstatymo 11 straipsnyje nustatytą draudimo sumą, ir turi teisę atmesti nepagrįstus reikalavimus dėl žalos, padarytos per eismo įvykį, atlyginimo.

Svarbu pažymėti, kad Taisyklių 15 punkto nuostatos iš esmės pakartoja Instrukcijos 34 punkte nustatytą transporto priemonių remonto išlaidų sampratą. Pagal minėtą Instrukcijos punktą, remonto išlaidomis pripažintinos išlaidos, būtinos atkurti apgadintą transporto priemonę iki buvusios prieš apgadinimą techninės būklės bei eksploatacinių savybių, jos apskaičiuojamos vadovaujantis atkuriamosios vertės metodu, kurio pagrindas yra skaičiavimai, kiek kainuotų atkurti esamos fizinės būklės ir esamų eksploatacinių bei naudingumo savybių objektus pagal vertinimo metu taikomas technologijas bei kainas (vidutinius remonto darbų įkainius, atitinkančius technologijos lygį, ir vadovaujantis gamyklų gamintojų rekomenduojamais laiko normatyvais).

Vertinant ginčo šalių argumentus, ar turi būti taikomas nusidėvėjimas sugadintoms keičiamoms automobilio detalėms, pažymėtina, kad Lietuvos Aukščiausiasis Teismas yra ne kartą konstatavęs, kad transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo tikslas – garantuoti dėl šiuo draudimu apdraustos transporto priemonės poveikio eismo įvykio metu nukentėjusių ir patyrusių žalą trečiųjų asmenų nuostolių atlyginimą įstatyme ir sutartyje nustatytos transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo suma, taip pat užtikrinti transporto priemonę naudojančių valdytojų turtinius interesus, susijusius su civiline atsakomybe, kilusia naudojant šiuo draudimu apdraustą transporto priemonę (Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2018 m. kovo 19 d. nutartis, priimta civilinėje byloje e3K-3-81-1075/2018; 2016 m. vasario 29 d. nutartis, priimta civilinėje byloje Nr. 3K-7-43-706/2016; 2009 m. rugsėjo 30 d. nutartis, priimta civilinėje byloje Nr. 3K-3-382/2009). Pagal kasacinio teismo suformuotą TPVCAPDĮ aiškinimo ir taikymo praktiką, transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės draudimo sistemos vienas iš pagrindinių tikslų yra eismo įvykių metu nukentėjusių asmenų turtinių teisių ir interesų apsauga (Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2011 m. sausio 25 d. nutartis, priimta civilinėje byloje 3K-3-3/2011; Lietuvos Aukščiausiojo Teismo Transporto priemonių valdytojų

civilinės atsakomybės privalomojo draudimo reglamentavimo ir teismų praktikos apžvalga Nr. AC-34-1 (Teismų praktika Nr. 34)).

Kadangi transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomasis draudimas priklauso nuostolių draudimo rūšiai (Lietuvos Respublikos draudimo įstatymo 91 straipsnio 4 dalis), todėl jo tikslas yra kompensuoti nukentėjusio trečiojo asmens patirtus realius nuostolius. Atsižvelgiant į transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo sutarčių kompensacinę paskirtį ir nuostolių draudimo sutartyse įgyvendinamą Lietuvos Respublikos civilinio kodekso (toliau – CK) 6.251 straipsnyje įtvirtintą visiško nuostolių atlyginimo principą, žalos atlyginimu turi būti siekiama gražinti ją patyrusį asmenį į iki pažeidimo buvusią padėtį. Teisingas žalos atlyginimas reiškia ir tai, kad sprendžiant ginčą dėl žalos atlyginimo turi būti nustatytas tikrasis žalos dydis, nes, nustačius mažesnę už tikruosius nuostolius žalos dydį, lieka iš dalies neapgintos nukentėjusio asmens teisės. Kai nustatytas žalos dydis viršija tikruosius nuostolius, nukentėjęs asmuo nepagrįstai praturtėja skolininko sąskaita (Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2014 m. sausio 7 d. nutartis, priimta civilinėje byloje Nr. 3K-3-44/2015).

Lietuvos banko vertinimu, įprastais atvejais (kai nėra duomenų apie apgadinto automobilio išskirtines savybes, konkrečių automobilių dalių pakeitimus ir pan.) nusidėvėjimo skaičiavimas pagal Instrukcijos nuostatus savaime neprieštarauja reikalavimui nustatyti teisingą žalos dydį.

Nagrinėjamu atveju draudikas, nesutikdamas su pareiškėjo reikalavimu keičiamoms detalėms netaikyti nusidėvėjimo, remiasi būtinųjų remonto išlaidų sampratą apibrėžiančiu Taisyklių 15 punktu, kuriame nurodyta, kad būtinas remonto išlaidas sudaro remonto darbų vertė, dažymo darbų vertė, keičiamų dalių vertė (nuvertinant dalis dėl nusidėvėjimo), dažymo medžiagų vertė ir papildomos išlaidos (transportavimo, saugojimo, techninės ekspertizės ir kitos išlaidos), ir tuo, kad sugadintos detalės ir (ar) dalys gali būti remontuojamos, jeigu po remonto jos atitiks techninius aktyvios ir pasyvios saugos reikalavimus, tačiau jei nukentėjęs trečiasis asmuo pasirenka kitą remonto būdą – detales ir (ar) dalis, kurios gali būti suremontuotos, pakeičia naujomis, atsakingas draudikas ar Biuras neatlygina visų tokio remonto išlaidų, o žala apskaičiuojama pagal būtinas remonto išlaidas.

Atsižvelgiant į šias įstatymo nuostatas ir į kasacinio teismo suformuotą transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo teisinius santykius reglamentuojančių teisės aktų aiškinimo praktiką, pažymėtina, kad Taisyklių 15 punkte įtvirtinta standartinė keičiamų detalių nusidėvėjimo skaičiavimo sąlyga visada turi būti taikoma įvertinus individualias žalos nustatymo aplinkybes, automobilio remonto ypatumus ir konkrečius žalos dydžio ir automobilio remonto išlaidų apskaičiavimo duomenis.

Pareiškėjas reikalavimą išmokėti keičiamų originalių automobilio detalių (netaikant joms nuvertinimo dėl nusidėvėjimo) įsigijimo išlaidas atlyginančią draudimo išmoką grindžia teiginiais, kad nebuvo galimybės keisti detalių nenaudotomis, nes jų rinkoje naudotų ir sertifikuotų nėra. Atsižvelgdamas į tai, pareiškėjas teigia, kad detalių nuvertinimas 1 224, 87 Eur yra vertintinas kaip pareiškėjo patirtas nuostolis, kuris, atsižvelgiant į transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo kompensacinę paskirtį ir teisingo žalos atlyginimo sąlygas, turi būti įskaičiuojamas į mokėtiną draudimo išmoką.

Nagrinėjamu atveju pareiškėjas iš esmės teigia, jog naujoms detalėms negali būti taikomas nusidėvėjimas, nes tai neatitiktų visiško nuostolių atlyginimo principo. Pareiškėjas nurodė, kad negalėjo keisti detalių nenaudotomis, nes galinis kairės pusės šoninio lango dangtelis buvo pakeistas, nes buvo sulaužytas keičiant kitą detalę; stogo vidinis skydas, galinis kairiojo rato guolis ir galinio kairiojo rato viršutinė svirtis buvo keisti naujomis originaliomis, nes atitinkamų detalių rinkoje naudotų ir sertifikuotų nebuvo.

Draudikas šiuo atveju nurodo, kad pareiškėjo pasirinkta remonto įmonė pati parinko technologinį remonto procesą (t. y. ar remontą reikia atlikti naudojant nauja ar naudotas detales) ir keičiamų dalių šaltinius, todėl draudikas patirtą žalą nustatė būtent pagal remonto įmonės pateiktą sąmatą ir sąskaitą faktūrą. Draudiko teigimu, tai reiškia, kad remonto įmonė pati pasirinko ir su vartotoju suderino, kokias dalis naudos atlikdama remontą, tačiau draudikas visą sąmatos derinimo laikotarpį aiškiai deklaravo, kad keičiamoms naujoms originalioms detalėms yra taikomas nusidėvėjimas, todėl pareiškėjas turėjo suprasti, kad draudikas neatlygins visos sąmatoje nurodytos sumos.

Vertinant kitus įrodymus, svarbu tai, kad pareiškėjas Lietuvos bankui pateikė savo ir remonto įmonės susirašinėjimą su draudiku, iš jo matyti, kad pareiškėjas 2019 m. birželio 5 d. laiške draudikui nurodė, kad kreipėsi į visus penkis Panevėžio mieste esančius draudikui

atstovaujančius servisus, tačiau jie atsisakė remontuoti pareiškėjo automobilį, nes neturi galimybių „aliuminio taškiniam virinimui“. Tuomet draudikas nurodė sutinkantis derinti remonto mastą su pareiškėjo pasirinktu servisu. 2019 m. rugpjūčio 8 d. pareiškėjas informavo draudiką, kad automobilis buvo pristatytas į remonto įmonę, jos direktorius susisieks su draudiku ir, kai remonto sąmata bus suderinta, pareiškėjas paprašys draudiko leidimo pradėti remontuoti automobilį. Iš pateikto pareiškėjo ir draudiko susirašinėjimo matyti, kad draudikas 2019 m. rugpjūčio 13 d. pareiškėją informavo, kad sąmata nesuderinta, ir nurodė sąmatos trūkumus. Vienas iš punktų, kuriuos draudikas nurodė, „Nusidėvėjimas originalioms dalims 31%“.

Iš pateikto draudiko ir remonto įmonės susirašinėjimo matyti, kad nuo 2019 m. rugpjūčio 13 iki rugpjūčio 27 d. draudikas ir remonto įmonė derino sąmatą, šalys iš esmės per visą nurodytą laikotarpį sąmatą derino dėl detalių, kurioms buvo numatytas 50 proc. nusidėvėjimas dėl būklės pagerinimo (buvo apgadintos iki įvykio), tačiau vėliau draudikas sutiko netaikyti nusidėvėjimo minėtoms dalims. Iš pateikto susirašinėjimo matyti, kad remonto įmonė draudikui pateikė derinti sąmatą ir nurodė, kad sąmatoje nurodytos detalės Nr. 1909; 4957; 9129 ir 9393 bus keičiamos naujomis, originaliomis. Taip pat matyti, kad draudikas per visą sąmatos derinimo laikotarpį, taip pat galutiniame sąmatą patvirtinančiame laiške laikėsi pirmiau minėtos pozicijos ir remonto įmonei aiškiai nurodė, kad „Sąmata suderinta su šiomis sąlygomis: <...> 4. Reikalingos suremontuoto automobilio nuotraukos. Naujoms originalioms detalėms 1909; 4957; 9129 ir 9393 skiriamas 31 proc nusidėvėjimas.“ Šios aplinkybės sudaro pagrindą teigti, kad pareiškėjo prašymu sąmatą derindamas tiesiogiai su remonto įmone draudikas jai aiškiai atskleidė, kad minėtoms detalėms bus taikomas 31 proc. dydžio nusidėvėjimas.

Kaip minėta, iš Lietuvos bankui pateiktų duomenų matyti, kad draudikas tiek pareiškėjui, tiek remonto įmonei atskleidė, kad sąmata bus suderinta tik su sąlyga, kad naujoms originalioms detalėms bus taikomas 31 proc. nusidėvėjimas, be to, pareiškėjas sutartį su remonto įmone pasirašė 2019 m. rugsėjo 16 d., t. y. jau po to, kai sąmata buvo suderinta ir aiškiai išdėstytos remonto sąlygos. Šios aplinkybės suponuoja išvadą, kad pareiškėjas sudarydamas automobilio remonto sutartį žinojo suderintos sąmatos sąlygas ir sutiko atlikti remontą keičiant automobilio dalis naujomis originaliomis, taip pat žinojo, kad joms bus taikomas nusidėvėjimas. Vertinant pareiškėjo teiginius, kad automobilis negalėjo būti suremontuotas kitu būdu, o pasirinkti technologiniai procesai buvo būtini, kad automobilis būtų gražintas į iki eismo įvykio buvusią padėtį, kad keistos detalės, t. y. galinis kairės pusės šoninio lango dangtelis, stogo vidinis skydas, galinis kairiojo rato guolis ir galinio kairiojo rato viršutinė svirtis, negalėjo būti pakeistos naudotomis, nes tokių arba nėra rinkoje, arba nėra sertifikuotų, pažymėtina, kad pateikti susirašinėjimai, tiek pareiškėjo, tiek remonto įmonės su draudiku, patvirtina, kad draudikas nuosekliai laikėsi pozicijos, kad minėtoms detalėms bus taikomas 31 proc. nusidėvėjimas, tačiau nei pareiškėjas 2019 m. rugpjūčio 13 d. laiške gavęs informaciją, kad minėtoms detalėms bus taikomas nusidėvėjimas, nesikreipė į draudiką nurodydamas, kad šių detalių nebūtų galima pakeisti kitu būdu, nei remonto įmonė neginčijo taikomo nusidėvėjimo, nesiūlė kito remonto būdo ar neįrodinėjo, kad šių detalių nėra įmanoma keisti kitu būdu. Tai reiškia, kad tarp šalių nebuvo kilusio ginčo dėl galimybės minėtas detales remontuoti kitu būdu.

Nors pareiškėjas nurodė, kad draudiko pateikta „Darbo su byla istorija“ patvirtina, kad draudikas 2019 m. birželio 4 d. ir 2019 m. rugpjūčio 16 d. atliko atsarginės dalies Nr. 4957 (Stogo skydas) paiešką ir jam nepayko rasti rinkoje atsarginių dalių, kurios galėtų būti naudojamos remontuojant automobilį, tačiau iš pateiktų duomenų matyti, kad pareiškėjo minima „Darbo su byla istorija“ iš tiesų yra sąmatos sudarymo operacijų išklotinė. Ji parodo, kad „Audanet“ sistemoje sudarant sąmatą pažeidimų įvedimo modulyje buvo peržiūrėta konkrečios detalės informacija ir nėra duomenų, kad tai būtų susiję su naudotų ar kitokių dalių paieška.

Įvertinus nurodytas aplinkybes, atkreiptinas dėmesys, kad pareiškėjas savo reikalavimą iš esmės grindžia subjektyvia nuomone, kad įsigyti reikalingų detalių dėvėtų dalių rinkoje nebuvo galimybės. Pareiškėjas taip pat nepateikė duomenų, leidžiančių teigti, kad automobilio remontas naudojant dėvėtas dalis turėtų neigiamų pasekmių automobilio eksploatacinėms savybėms ar dalių keitimas dėvėtomis neatitiktų nustatytų technologinių reikalavimų.

Šiame kontekste pažymėtina, kad draudimo santykių ypatumai lemia šių santykių dalyvių pareigą ypač glaudžiai bendradarbiauti ir kooperuotis, padedant įgyvendinti vienas

kitam savo teises bei vykdyti pareigas (CK 6.38 straipsnio 3 dalis), be to, CK 6.38 straipsnyje įtvirtinti prievolių vykdymo principai šalis įpareigoja prievoles vykdyti sąžiningai ir tinkamai, todėl, atsižvelgiant į aplinkybes, kad pareiškėjas, praėjus daugiau nei keturiems mėnesiams nuo sąmatos derinimo, pateikė deklaratyvius teiginius apie originalių ir sertifikuotų detalių trūkumą rinkoje, nesant duomenų, kad pareiškėjas būtų siekęs automobilį remontuoti dėvėtomis detalėmis, darytina išvada, kad pareiškėjo teiginiai negali pagrįsti aplinkybių, kad nebuvo galima pasirinkti kito remonto būdo, t. y. detalių keisti naudotomis.

Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, darytina išvada, kad, pareiškėjo pasirinktai remonto įmonei parinkus remonto būdą – automobilio detales keisti naujomis originaliomis, draudikas pagrįstai nurodė, kad šioms detalėms pritaikė 31 proc. nusidėvėjimą. Apibendrinant nustatytus faktinius ir teisinius pagrindus, konstatuotina, kad draudiko sprendimas taikyti 31 proc. dydžio nusidėvėjimą, nesant duomenų, kad pareiškėjas siekė automobilį remontuoti nenaujomis originaliomis dalimis, tačiau tokios galimybės nebuvo, ar kitų aplinkybių, dėl kurių nusidėvėjimas galėtų būti mažinamas, laikytinas atitinkančiu Taisyklių 15 punkte įtvirtintą žalos nustatymo taisyklę, o pareiškėjo reikalavimas yra atmestinas kaip nepagrįstas.

Remdamasis tuo, kas išdėstyta, ir vadovaudamasis Lietuvos Respublikos vartotojų teisių apsaugos įstatymo 27 straipsnio 1 dalies 3 punktu, Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimo Nr. 03-23 „Dėl Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių patvirtinimo“ 2 punktu ir šiuo nutarimu patvirtintų Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių 59.3 papunkčiu, n u s p r e n d ž i u:

Atmesti pareiškėjo X. X. reikalavimą.

Lietuvos banko sprendimas dėl ginčo esmės yra rekomendacinio pobūdžio ir teismui neskundžiamas. Vartotojui ir finansų rinkos dalyviui išlieka teisė dėl ginčo sprendimo kreiptis į teismą arba kitą ginčų nagrinėjimo instituciją įstatymų nustatyta tvarka. Kreipimasis į teismą po Lietuvos banko sprendimo dėl ginčo esmės priėmimo nelaikomas šio sprendimo apskundimu.

Direktorius

Mindaugas Šalčius